

Sam en Noor in Julianatoren

Hoofdstuk 1 – De poort van Julianatoren

Het was een stralende ochtend toen Sam en Noor met hun rugzakken voor de grote poort van **Julianatoren** stonden. De zon scheen fel en de vrolijke muziek van het park klonk al van ver.

“Noor, kijk eens! De vlaggen wapperen al, ik kan niet wachten!” zei Sam terwijl hij op en neer sprong van opwindning.

Noor lachte. “Ik ook niet! We gaan vandaag een heel avontuur beleven. En wie weet... misschien ontmoeten we wel de muisjes Jul en Julia!”

Ze liepen samen naar de ingang, waar een vriendelijke mevrouw hen welkom heette. “Goedemorgen kinderen! Jullie gaan vandaag een fantastische dag beleven!” zei ze. Sam en Noor knikten enthousiast. Hun hart bonkte van plezier terwijl ze de poort binnenliepen.

Rechts zagen ze de eerste attractie: de **draaimolen**. Felgekleurde paarden draaiden rond op vrolijke muziek. Kinderen lachten en zwaaiden naar elkaar. Noor pakte Sam bij de hand. “Laten we daar als eerste heen gaan!”

Sam knikte, maar een klein beetje zenuwachtig. “Ik ben niet zo goed met hoge dingen...” fluisterde hij.

“Maak je geen zorgen,” zei Noor. “Samen durven we alles!”

Terwijl ze naar de draaimolen liepen, sprongen er ineens twee kleine muisjes uit het gras: **Jul en Julia**.

“Hallo! Welkom in Julianatoren!” riep Jul.

“Fijn dat jullie er zijn!” voegde Julia eraan toe.

Sam en Noor keken elkaar verbaasd aan. “Wauw, muisjes die kunnen praten?” zei Sam.

“Hier in Julianatoren kan alles een beetje magisch zijn,” glimlachte Noor.

Jul en Julia sprongen op hun kleine muis wagentjes en renden vooruit naar de draaimolen.

“Kom, we laten jullie zien waar alles begint!” riep Jul vrolijk.

Sam en Noor renden erachteraan. Hun voeten trommelden over het pad, langs bloemen, fonteinen en vrolijk gekleurde speeltoestellen.

Bij de draaimolen aangekomen, wees Julia naar de paarden. “Kies maar een paard, en vergeet niet goed vast te houden!”

Noor koos een felroze paard met glinsterende manen. Sam pakte het blauwe paard, nog een beetje huiverig, maar met een grote glimlach.

Toen de draaimolen begon te draaien, voelden ze de wind in hun haren en hoorden ze hun eigen gelach boven de muziek uit. Sam voelde hoe spannend het eigenlijk was, maar het voelde ook heel fijn. Noor lachte en riep: “Zie je wel, alles is leuk samen!”

Na de draaimolen liepen ze verder en ontdekten ze een geheim pad dat hen naar een kleurrijke brug leidde. Daar stonden **Mevrouw Suikerspin** en haar kraampje vol roze en blauwe suikerspinnen te wachten.

“Dag lieve kinderen!” zei ze vriendelijk. “Kom, neem een suikerspin en geniet van het plezier van Julianatoren!”

Sam pakte een grote roze suikerspin en keek naar Noor. “Dit is echt de lekkerste ooit!”

Noor lachte terwijl ze een blauwe suikerspin in haar hand hield. “En dit is pas het begin van ons avontuur!”

Jul en Julia sprongen op en neer van blijdschap. “Er is zoveel te ontdekken vandaag! Volg ons maar!”

En zo begon het grote avontuur van Sam en Noor in **Julianatoren**, vol magie, plezier en nieuwe vrienden.

Hoofdstuk 2 – De achtbaan en een spannend avontuur

Na hun heerlijke suikerspinnen liepen Sam en Noor samen met **Jul en Julia** verder over het vrolijke parkplein.

“Waar gaan we nu heen?” vroeg Sam nieuwsgierig.

“De achtbaan natuurlijk!” riep Julia enthousiast. “Dat is een van de leukste attracties van Julianatoren!”

Sam keek omhoog en zag de kronkelende rails. Zijn ogen werden groot. “O... oh... dat ziet er best eng uit...”

Noor kneept zachtjes in zijn hand. “We doen het samen. Echt waar, Sam. Het wordt geweldig!”

Jul sprong op een klein muis wagentje en riep: “Kijk, we laten jullie zien hoe leuk het is!” Julia knikte. “En vergeet niet te lachen!”

Samen stapten Sam en Noor in de achtbaan. Hun hart bonste van spanning terwijl de karretjes langzaam omhoog gingen.

“Hoog, hoog, hoger!” riep Sam een beetje bang.

“Gewoon rustig ademen,” zei Noor. “Kijk naar Jul en Julia, ze vinden het vast ook spannend!”

Toen de achtbaan plotseling naar beneden denderde, gilden ze van plezier en spanning. De wind wapperde door hun haren en ze lachten zo hard dat ze bijna hun hoedjes van de toverpitten vergaten.

“Wauw! Dat was geweldig!” riep Sam, terwijl zijn hart nog een beetje snel klopte.

“Zie je wel!” lachte Noor. “Samen durven we alles!”

Na de achtbaan ontdekten ze een smal pad dat naar een **geheime tuin** leidde. In de tuin stonden kleurrijke bloemen, kleine fonteintjes en een houten brug.

“Hier is een plek waar niet veel kinderen komen,” fluisterde Jul. “Kijk eens wat we hier hebben gevonden!”

In het midden van de tuin stond een **mysterieus doosje met een gouden slot**. Julia sprong op en neer. “Het is een schatkist van Julianatoren! Misschien zitten er kleine verrassingen in.”

Sam keek nieuwsgierig. “Maar hoe openen we hem?”

Noor glimlachte. “Misschien moeten we samenwerken, net zoals bij het spookhuis straks.”

De kinderen en de muisjes probeerden samen het doosje te openen. Ze duwden, trokken en draaiden, en toen – klik! – viel het slot open.

Binnenin lagen glinsterende steentjes in alle kleuren van de regenboog. “Voor ons, als herinnering aan onze eerste dag in Julianatoren!” riep Sam.

Toen hoorden ze plotseling vrolijk gelach en muziek in de verte. “Kijk!” riep Julia. “Daar is **Mevrouw Suikerspin** weer, en ze nodigt ons uit voor een speciale show bij het grote plein!”

Sam en Noor renden er naartoe, hand in hand, terwijl Jul en Julia vrolijk sprongen. Hun dag in Julianatoren was nog maar net begonnen, en ze wisten: er kwamen nog veel meer magische avonturen!

Hoofdstuk 3 – De magische toverpitten kamer

Op het grote plein stonden al veel kinderen te kijken naar een vrolijke show. Muziek klonk door het park en overal werd gedanst en gelachen.

“Daar zijn jullie!” riep **Mevrouw Suikerspin** terwijl ze zwaaide met haar grote roze lepel. “Ik heb iets bijzonders voor jullie.”

Sam en Noor keken nieuwsgierig.

“Wat dan?” vroeg Noor.

Mevrouw Suikerspin boog een beetje naar voren en fluisterde geheimzinnig:

“Niet iedereen weet dit... maar diep in Julianatoren is een kamer waar de magie wordt bewaard.”

“Magie?” zei Sam met grote ogen.

Op dat moment sprongen **Jul en Julia** naar voren.

“Wij weten waar die kamer is!” riep Jul trots.

“Maar alleen echte avonturiers mogen naar binnen,” voegde Julia toe.

Noor stak haar kin een beetje omhoog. “Wij zijn echte avonturiers!”

Samen liepen ze langs het plein, achter een vrolijk gekleurd gebouw, langs een smal paadje met lampionnen. Het werd een beetje stiller. De muziek klonk nu ver weg.

Aan het einde van het pad stond een kleine deur met gouden sterren erop.

“Dit is hem,” fluisterde Julia.

Sam slikte even. “Denk je dat we naar binnen mogen?”

Jul knikte. “Als jullie beloven dat jullie de magie van Julianatoren altijd in je hart bewaren.”

“Dat beloven we!” zeiden Sam en Noor tegelijk.

De deur ging langzaam open...

Binnen was het warm en zacht verlicht. Overal stonden potjes met glinsterend poeder in roze, blauw en goud. Aan het plafond hingen kleine lichtjes die twinkelden als sterren.

In het midden van de kamer stonden de **Toverpitten**. Kleine, vrolijke figuurtjes met puntige hoedjes.

“Welkom, Sam en Noor,” zei een Tover met een diepe stem.

“Jullie hebben vandaag al veel moed laten zien.”

Noor glimlachte. “We durfden in de achtbaan!”

“En we werkten samen bij de schatkist,” zei Sam trots.